

Under våra resor stöter vi ofta på mer eller mindre unika situationer. Den här gången var vi förberedda, men det blev ändå överraskande. Berättelsen nedan handlar om en familjs "fall och uppgång".

INDIRA KUMARI BHUSAL OCH HENNES BARN

Ung, i 20-årsåldern, äldsta barnet i familjen, blev hon bortgift. Hon heter Indira Kumari. Hög kast och van vid goda förhållanden hemma hos sina föräldrar. Hennes öde, liksom andra flickor/kvinnor i Nepal, var att giftermålet begränsade hennes rätt till sin egen familj. Allt var upp till den man hon gifte sig med. Indira hade växt upp med 1 syster och 3 bröder, alla yngre.

Mycket snart var hon gravid och hade mycket stort ansvar i en familj där mannen inte gjorde sitt bästa. Hennes syster, några år yngre, giftes snart bort och hemma hos föräldrarna fanns bara de tre yngre bröderna. Pappan dog, utsliten och sjuk. Mamman drog en tung börda, så tung att sjukdom och hårt arbete tog hennes liv året efter maken. Tre pojkar, 9, 6 och 5 år stod nu utan någon trygghet. De båda gifta systrarna kunde tagit hand om pojkarna, men var på sätt och vis "slavar" i sina äktenskap. Ingen hjälp fanns att få för de yngre bröderna, som nu fick klara sig själv.

Indira födde 5 barn. Kontakten med bröderna var under många år obefintlig. Bröderna hade tur och med hjälp av svenska sponsorer fick de utbildning och ett värdigt liv. Kontakten med systrarna var inte önskvärd, bitterheten över sin ensamhet var alltför stor.

Indiras man försörjde sig så småningom genom arbete i grannlandet Indien. Sporadiskt sändes det pengar till familjen och då och då fanns maken vid sin hustrus sida i Nepal. Dessa besök präglades ofta av alkoholmissbruk och elände. Familjen fick bostad genom insatser av Maoistgerillan som ockuperade statlig mark och byggde upp små byar. Byarna var "hyddor" av halm och lera, men tak över huvudet var ändå ett privilegium.

Bröderna hade fått en viss kontakt med sina syster efter det att mannen börjat arbeta i Indien. Dashain och andra högtider firades tillsammans. Historien gjorde att bitterheten avtog alltmer.

Under våren 2006 fick Indira beskedet: "Din man har förolyckats i Indien". Kanske var inte bitterheten över den förlorade maken så stor men vem skulle försörja familjen. Den Maoiststödda byn hade byggts upp i kollektivform vilket gav det allra nödortfögaste.

SVERIGES INSATS

I den vevan förstod vi, här på andra sidan jorden, att något inte stämde i rapporteringen från Nepal. I ett mycket tufft mail till brödratrion krävde vi att få reda på sanningen. "Varför skall vi hjälpa människor i er närhet när vi inte får reda på det vi frågar om?"

Snart uppdagades det att systemen existerade och hela hennes historia rullades upp. Situationen var kritisk, familjen var totalt utblottad. Maten på bordet var långt ifrån tillräcklig.

Vi "beordrade" ett omedelbart besök hos familjen och en total redovisning av hur det såg ut. Resultatet var mycket otäck. Ett snabbt beslut fattades och mailet till Nepal lydd: "Åk omedelbart hem till familjen och berätta för dem att från och med nu så kommer det alltid att finnas mat på bordet".

Ett foto av familjen, nu med 4 hemmavarande barn, mailades till oss. Besöket hos Indiras familj innehöll också en penninggåva, tillräcklig för att klara den akuta situationen.

NEPAL NOVEMBER 2006

Vår resa till Nepal innehöll bl.a. ett besök hos Indira. Pengarna hade gjort en viss verkan men som från ett litet barn så uppfattades vi som att någon enda människa brydde sig om dem. Blygseln och respekten från den nu drygt 40-åriga kvinnan förbyttes till något stort. Innan vi lämnade det slitna, men mycket rena, lerhuset så omfamnades vi av den nu leende kvinnan. En omfamning som fortfarande sitter djupt i vårt medvetande.

Omedelbart efter besöket åkte vi och tittade på en alternativ bostad åt familjen. Ett gammalt men stabilt tegelhus i Odari. Putsen på såväl ut- som insidan hade flagnat eller missfärgats både här och där. Nu skulle barnen få möjlighet till bättre utbildning. Familjens situation skulle förändras totalt - inte till rikedom men till värdighet.

Sponsorer från Sverige anmälde sig och upprustningen kunde påbörjas. Inomhus skulle väggarna målas. Nya sängar och andra möbler är beställda. Gasolkök köps in liksom ett basförråd av ris och andra förnödenheter. I början av januari kan familjen glädjas åt en den tillvaro som alla människor förtjänar. Förvisso på grund av bidrag men vad skall bidrag vara bra för om inte till människor just i Indira och hennes familjs situation?

Så småningom hoppas vi att Indira skall få någon form av sysselsättning. Läsa och skriva kan hon inte men alla talanger är lika mycket värda...vi tror att Indira skall lyckas. Barnen ingår i Namaste Nepals fadderprogram och så småningom hoppas vi hitta sponsorer för dem. En sponsor har redan skickat pengar för familjen, för sängar och möbler.

Det känns som att Indira kommer att bli en stor tillgång för oss, en tillgång utan skriftspråk och utan möjligheten att läsa vad vi skriver. Dessutom med ett språk vi inte förstår . . . men med en vänskap och ett hopp som kan sprida sig långt in i det europeiska välståndet.

OM det finns någon som vill stödja familjen i framtiden, hör då av Er till Anette. Maila till anettax@hotmail.com